

Arrest

nr. 43 700 van 21 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 mei 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 18 mei 2010 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 mei 2010 om 10 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat D. VAN DER BEKEN loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Verzoeker heeft op 19 november 2009 een asielaanvraag ingediend.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken (hit Eurodac) blijkt dat verzoeker op 20 oktober 2009 in Polen werd geregistreerd.

Op 5 februari 2010 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan Polen op grond van artikel 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend.

Op 18 december gaan de Poolse autoriteiten akkoord met de overname van verzoeker.

Op 18 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 19.11.2010 is toegekomen in België. Dezelfde dag vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in Grozny (Russische Deelrepubliek Tsjetsjenië) op 07.08.1990.

Uit het Eurodacverslag van 19.11.2009 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene werden genomen in Polen op 20.10.2009. Op 18.12.2009 stemde de Poolse overheid in met de vraag tot terugname van betrokkene op basis van art 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn interview op de DVZ van 14.12.2009 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België en dat nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat hij op 17.10.2009 uit Grozny vertrok met de trein en op 19.10.2009 in Moskou was. Dezelfde dag zou hij vertrokken zijn naar Brest (Wit- Rusland) waar hij onmiddellijk een taxi genomen zou hebben naar Polen waar hij gedurende een maand zou hebben verbleven. Op 19.11.2009 zou betrokkene Polen verlaten hebben en naar België zijn gekomen waar hij nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene werd tijdens zijn gehoor op de DVZ van 14.12.2009 geconfronteerd met de resultaten van het Eurodacverslag.

Betrokkene verklaarde dat hij in Polen geweest is maar er nooit asiel heeft aangevraagd.

Op basis van de resultaten in het Eurodac-verslag van 19.11.2009 werd voor betrokkene op 15.12.2009 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 18.12.2009 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art 16.1.e. van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te

nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.

De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 02.12.2009 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde hier op dat hij in België asiel vroeg omdat de "speciale eenheden" niet in België geraken (DVZ, vraag 19).

Verder verklaarde betrokkene bij de vraag naar familieleden in België dat zijn vader Magomadov Usman (o.v. 6.068.016) in België verblijft. Andere familieleden in België of Europa zijn er volgens betrokkene niet (DVZ, vraag 16 & 17). Met betrekking tot betrokkenes vader dient te worden opgemerkt dat deze niet meer in de asielprocedure zit. Op 05.11.2008 werd aan de vader van betrokkene een beslissing 13quater door de DVZ betekend. Het feit dat de humanitaire regularisatie van betrokkenes vader onder art 9ter van de wet van 15.12.1980 door de DVZ ontvankelijk werd verklaard, wijzigt echter niets aan de vaststelling dat er geen lopende asielprocedure meer is.

Daarnaast Bovendien dient te worden opgemerkt dat zowel betrokkene als zijn vader meerderjarig zijn en dus geen deel uitmaken van elkaars gezin en derhalve niet vallen onder de definitie van "gezinsleden" zoals bepaald in art 2.i van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003.

Gezien het bovenstaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art.15 van de Dublin-II-Verordening niet aan de orde.

Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid stelde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 14.12.2009 dat deze slecht is zonder enige verdere uitleg (DVZ, vraag 20).

Betrokkene diende vervolgens op 19.12.2009 een machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 16.03.2010 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Er werd geconcludeerd dat de betrokkene niet lijdt aan een aandoening, die een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Er is evenmin sprake van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien een adequate behandeling, indien ze nodig zou blijken, in de verantwoordelijke lidstaat namelijk Polen voorhanden is. Hieruit volgt dat er geen bewijs is dat een terugkeer naar de verantwoordelijke lidstaat een inbreuk is op de Europese richtlijn 2004/83/EG en op artikel 3 van het EVRM.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van

Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Poolse autoriteiten.”

2.1. Met toepassing van de artikelen 39/82, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en 43, §1 PR RvV kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting van feiten te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze voorwaarde dient zo te worden opgevat dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. Het moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

2.2. Verzoeker omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat volgens hem voortvloeit uit de bestreden beslissing als volgt:

“Gelet op de niet afdoende gemotiveerde beslissing.

Indien de bestreden beslissing niet zou opgeschort worden in afwachting van de mogelijke annulatie zal dit dus een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel (beroofd van zijn vrijheid) zou tweegbrengen. Dat het moeilijk en ernstig te herstellen nadeel duidelijk blijkt uit bijgevoegd doktersattest dat stelt:

Examen clinique:

A l'examen, le patient me dit que la palpation de l'épigastre (région de l'estomac), de l'hypochondre droit (région du foie), du flanc droit et de la fosse iliaque droite éveille une douleur et que toute sa colonne vertébrale est douloureuse à l'examen.

Il présente un signe de Lassègue positif à 60° (douleur lombaire chez le patient couché sur le dos lorsqu'on élève ses jambes vers le haut. Ce signe aide à présumer d'une lésion d'un ou des deux nerfs sciatiques)

Le patient déclare qu'il sent plus le toucher sur son bras et sa jambe droits que du côté gauche.

Il présente les cicatrices suivantes :

- une tache ovale rouge (ressemblant à un ancien hématome) de 1cm/0,5cm au niveau de la face latérale externe du premier métacarpien gauche (le patient l'attribue à un coup reçu à ce niveau)

- une cicatrice ovale remaniée, de 3cm/1cm au-dessus de l'épicondyle gauche, qu'il attribue également à un coup ayant cette fois fait éclater la peau son impact)

Le coude gauche est déclaré diffusément douloureux à l'examen, mais les mouvements sont possibles sans trop de douleur dans l'ensemble.

- une fine cicatrice de 3,5cm de long au niveau de la face palmaire de l'eminence hypothénat droite (partie du pouce se trouvant dans la main) qu'il attribue à un coup de couteau

- une cicatrice ovale de 4cm/1cm au-dessus de la malléole externe droite, dont il ne se remémore pas l'origine, car il me dit qu'il perdait parfois conscience entre les coups lors des séances de torture.
- un hématome au niveau de l'ongle du gros orteil droit dont il ne se rappelle pas non plus l'origine, mais qui date également de son arrestation.
- une cicatrice hyperpigmentée rectangulaire, de 8cm/1cm au niveau de la face palmaire du poignet droit à laquelle s'appose, en dedans et parallèlement, une cicatrice de même type mais plus courte (2cm/1cm). Le patient déclare qu'elles sont dues à des brûlures par le courant électrique.

Conclusion :

Le patient présente des cicatrices compatibles avec des séquelles de plaies dues à l'agression de son corps par des objets contondants, coupants et brûlants tels qu'il signale en avoir été victime en juin 2009.

Ses douleurs au niveau du doigt, du coude gauche et de l'abdomen peuvent également être des séquelles de contusions.

Ses troubles du sommeil, de l'appétit, sa peur des bruits violents et de tous les bruits qui pourraient laisser présumer d'une nouvelle arrestation me semblent être des séquelles logiques d'événements tels que ceux qu'il relate (l'arrestation de son père, dont il a été victime indirecte, et sa propre arrestation), comme me semble logique également son repli sur soi depuis lors.

Le diagnostic retenu est donc celui d'un patient traumatisé physiquement et psychologiquement.

La durée de la mise au point médicale et psychique et du traitement de ces traumatismes est estimée à plusieurs mois.

Pour le traitement de son traumatisme psychique, je lui ai proposé d'intégrer le groupe des adolescents candidats réfugiés, pour lequel EXIL organise régulièrement des activités ludiques et thérapeutiques.

Dat bovendien verzoekende partij opgesloten is. Het is gekend dat een aanvraag tot schorsing enige maanden zal duren, wat maakt dat verzoeker te lang van diens vrijheid zal beroofd zijn wat uiteraard tevens een ernstig niet te herstellen nadeel uitmaakt.

Gelet op de niet afdoende gemotiveerde beslissing. Dat de vrees niet onderzocht is om naar Polen te gaan.

Dat dit op zich reeds een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt.

Verzoeker verwijst naar de Franstalige rechtspraak die dit argument weerhoudt.

Dat bovendien verzoekende partij opgesloten is. Het is gekend dat een aanvraag tot schorsing enige maanden zal duren, wat maakt dat verzoeker te lang van diens vrijheid zal beroofd zijn wat uiteraard tevens een ernstig niet te herstellen nadeel uitmaakt.

De opschorting van de beslissing dient op deze redenen en eventueel later in te roepen redenen te worden bevolen."

Er dient te worden benadrukt dat het nadeel dat verzoeker inroept niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit zijn eigen gedrag. Het feit dat de Poolse asielinstellingen bevoegd zijn is het gevolg van zijn keuze om via Polen de Europese Unie binnen te komen. Polen is de verantwoordelijke staat overeenkomstig voormelde Europese Verordening 343/2003/EG en alle procedures werden hierin door de Belgische autoriteiten correct nageleefd. Verder brengt verzoeker geen enkele informatie bij, laat staan dat hij aantoont, dat Polen de internationaalrechtelijke en gemeenschapsrechtelijke normen inzake personen die bescherming behoeven, niet zou naleven. De omstandigheid dat zijn asielaanvraag niet ten gronde behandeld werd in België, brengt voor verzoeker geen moeilijk te herstellen ernstig

nadeel mee, alleszins toont verzoeker in zijn uiteenzetting van het nadeel niet in concreto aan waarom hij meent dat zijn asielaanvraag in Polen niet zou worden onderzocht.

Verzoeker verwijst voorts naar een doktersattest dat hij citeert. Uit dit attest kan evenwel niet worden afgeleid, laat staan dat verzoeker aannemelijk maakt, dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing zijn gezondheidstoestand negatief zou kunnen beïnvloeden of een overdracht zou verhinderen net zomin dat hij de onmogelijkheid van een medische behandeling in Polen aantoont.

Tot slot ziet de Raad niet in en toont verzoeker andermaal niet aan hoe zijn vrijheidsberoving een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan uitmaken, gezien dit nadeel ophoudt te bestaan door de uitvoering van de bestreden beslissing.

2.3. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en 43, §1 PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,	kamervoorzitter,
mevr. N. VERMANDER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER.

F. HOFFER.